

рещъ, и убѣдяванъ отъ Владимирско да прѣмине Дунава за България, „дѣто българскитѣ възстанници го чакали съ нетърпѣние“, Ипсиланти получава извѣстие отъ *Зимничъ*, че нѣкой си *Христо Пенко* (у Иречекъ-*Панко*) чакалъ при Свищовъ съ 400 души българи да се съедини съ него и разбунтува България. За тая цѣль приготвени били 76 каика съ които да се прѣкаратъ хетериститѣ прѣзь Дунава.¹⁾ Въпрѣки всичко това, Ипсиланти, който е работилъ за себе си и за „грѣцката нация“, — отказалъ. Пратеницитѣ до него сж били двама. Единя отъ тѣхъ е билъ Сливенеца *х. Михаилъ* или „х. Михайло“ у руския писателъ *Липранди* (Болгарія, Москва, 1877). Споредъ него, тѣ сж отишли при Ипсиланти въ Колентина за да наредятъ плана на бждащитѣ *Дѣйствиця*. Но Ипсиланти, освенъ че не приелъ прѣдложението имъ, но ги посрѣщналъ студено, надменно и почти ги изпѣжда. При заврѣщането си за България, единъ отъ делегатитѣ, а именно *х. Михаилъ*, заболява и се спира да прѣнощува въ *Зимничъ*, но другаря му, както и останалитѣ 15 души делегати отъ разни български градове, които чакали въ Свищовъ, били заловени отъ турцитѣ и посѣчени тамъ. Сжщото става и съ готовитѣ 400 души българи, отъ които съвсѣмъ малко се спасяватъ въ Гърция за да се биятъ тамъ. *Х. Михаилъ* се избавя поради болестъта си и като компрометиранъ окончателно прѣдъ турцитѣ не е можалъ да се върне въ Сливенъ, та избѣгва при пандуритѣ на Владимирско въ Букурещъ. Дали е взелъ нѣкакво участие тукъ въ редоветѣ на Владимирско или въ тия на съгражданина си *Савл* — не се знае. Всичко това е било прѣзь мартъ 1821 г., а отъ Букурещъ той заминава за *Брашовъ* (Кроншадъ), дѣто и умира. Както ще се види, заминаването му въ Брашовъ е прѣдизвикано отъ окончателното потушаване на революцията въ Ромѣния. Малко слѣдъ това, при *х. Михаилъ* въ Брашовъ пристигатъ отъ Сливенъ сина му и жена му.

Ето що пише Липранда по тоя случай, като личенъ познайникъ на *х. Михайловския синъ*: „неговия синъ, който дойде съ майка си отсѣтнѣ (въ Брашовъ) се изучи въ Европа, говореше разни езици и въ 1830 г. бѣше членъ на българската депутация, която дойде отъ Сливенъ въ Букурещъ. Съ него азъ често се виждахъ и въ 1831 г. тамъ го оставихъ (въ Букурещъ). Той бѣше една бѣлѣжита личностъ и ако е още живъ, заслужава всѣко внимание.“

Отъ тукъ се вижда, че Липдранди цѣни *х. Михаилъ*

¹⁾ Гервинусъ (V, 126) добавя, че Владимирско казвалъ на Ипсиланти, какво той ималъ намѣрение да прѣмине Дунава и се съедини съ българитѣ. Христо Пенковитѣ пратеници до Ипсиланти го увѣрявали, че въ България, „всичко било готово за възстание“.